

κομισθῇ τὸ κιβώτιον ὅπως εὐρίσκεται.
— Τοῦτο βεβαίως εἶνε τὸ προτιμότερον· ἐδῶ μόνον μικρὰν ἐξέτασιν ἔχω νὰ κάμω, εἶπεν ὁ ἰατρός ἀπομακρύνων μετὰ προσοχῆς τὰ τρίχαπτα, ἅτινα ἐκάλυπτον τὴν πληγὴν. Τὸ θῦμα εἶχε κτυπηθῇ ἐξ ἀπροόπτου. . . πιθανῶς ἐνῶ ἐκοιμάτο. . . διότι ἡ φυσιογνωμία του εἶνε ἡρεμὸς. . . Ὁ δολοφόνος θὰ ἐξέλεξεν ἐν ἀνέσει τὴν θέσιν. . . Ἰδέτε! ἡ λεπίς εἰσῆλθε μεταξὺ τῆς πέμπτης καὶ τῆς ἑκτῆς πλευρᾶς. . . καὶ μέχρι λαβῆς. . . τὸ ἐγχειρίδιον διεπέρασε παιγνιόχαρτον καὶ καθήλωσεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ θύματος.
— Παιγνιόχαρτον!
— Ναί, μὰ τὴν πίστιν μου! τὴν δάμαν τῆς πίκας.

Γ'

Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην δῆλωσιν φρίκη κατέλαβε τοὺς παρестῶτας, οἱ δὲ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες, οἵτινες εἶχον παραμερίσει χάριν σεβασμοῦ, ἐπλησίασαν πάραυτα ὅπως βεβαιωθῶσιν ἰδίους ὀφθαλμοῖς περὶ τῆς ἀπιστεῦτου ἀνακαλύψεως, ἣν ὁ ἰατρός ἔκαμεν ἐπὶ τοῦ δυστήνου τούτου πτώματος. Ἡ περιέργεια τῶν καλῶν τούτων ἀνθρώπων ἐξηγεῖτο ἄλλως τε, διότι δὲν εἶνε πρᾶγμα σύνηθες νὰ εὐρεθῇ δάμα πίκας καθηλωμένη ἐπὶ τῆς καρδίας γυναικὸς τρωθείσης δι' ἐγχειρίδιον. Οἱ δολοφόνου δὲν συνεπιζοῦσι ποσῶς νὰ υπογράφωσιν οὕτω τὰς αἰμοσταγεῖς πράξεις αὐτῶν, νὰ θέτωσιν ἐπὶ τοῦ θύματος τῶν εἶδος σημείου τοῦ ἐργαστασίου, οὕτως εἰπεῖν, οὔτε νὰ καταγίνωνται εἰς φρικῶδεις ἀστεϊσμούς, μᾶλλον ἐπικινδύνους δι' αὐτούς, διότι θὰ ἐχορήγουν ἐνδείξεις εἰς τὴν δικαιοσύνην.

Καὶ ἐν τούτοις τὸ πρᾶγμα εἶχεν οὕτως.
Ὁ ἀναιδὴς δολοφόνος εἶχε κτυπήσει τὸ θῦμά του, διὰ τοῦ παιγνιόχαρτου, λευκοῦ ἐκ τοῦ ὀπισθεν μέρους, παχέος καὶ ἔχοντος τὰς γωνίας κεχρυσωμένας, ὅπως τὰ παιγνιόχαρτα, ἅτινα μεταχειρίζονται εἰς τὰς αἰθούσας καὶ εἰς τὰς λέσχας, διὰ τοῦτο οἱ παρεστηκότες διηρωτῶντο ποία ἀρά γε νὰ ἦτο ἡ σημασία τῆς εἰρωνικῆς καὶ ἀγρίας ταύτης πράξεως.

— Πράγματι, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, ἀφοῦ παρετήρησεν ἐκ τοῦ πλησίον. Διδάσκειται τις εἰς ὅλας τὰς ἡλικίας τῆς ζωῆς του. Ἐὰν μοι διηγοῦντο τοῦτο χθὲς τὸ ἐσπέρας, θὰ ἐνόμιζον ὅτι ἦτο ἐπιπόνησις ἐφημεριδογράφου. Εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ υποχωρήσω εἰς τὴν πραγματικότητα, δηλῶ ὅμως ὅτι ἡ περίπτωσις αὕτη εἶνε ὅλως νέα. Τί φρονεῖτε περὶ τούτου, ἰατρεῖ;

— Ὑπὸ ἰατροδικαστικὴν ἐποψίν φρονῶ ὅτι τοῦτο εἶνε μεγαλειτέρα ἀπόδειξις, ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἐφονεύθη ἐνῶ ἐκοιμάτο. Ἐπεπτε νὰ κοιμάται διὰ νὰ δυνηθῇ ὁ δολοφόνος νὰ καρφώσῃ ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς τὸ παιγνιόχαρτον τοῦτο. . .

— Ἐκτός ἂν δὲν εἶχε πρότερον τρυπήσει τὸ παιγνιόχαρτον, τὸ ὅποιον, ἐν τοι-

αὕτη περιπτώσει, θὰ τοῦ ἐχρησίμευεν ὡς περικάλυμμα, ἵνα προφυλάξῃ τὴν ἀνάβλυσιν τοῦ αἵματος. . .

— Πράγματι. . . καὶ τοῦτο εἶνε πιθανόν. . .

— Θὰ ἐξετάσωμεν κατόπιν τὰς πιθανότητας, εἶπεν ἐγειρόμενος ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος. Δὲν πρέπει νὰ σπεύδῃ τις εἰς τὰς λεπτομερείας, ἐνῶ εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ὑποθέσεως. Ἡ προκειμένη ὑπόθεσις θὰ κάμῃ κρότον, σὰς διαβεβαιῶ περὶ τούτου, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τὴν διεξαγάγω μεθοδικῶς. Διορῶ ἀνυπερβλήτους δυσκολίας, ἀλλ' ἔχω πολυτίμους ἐνδείξεις. . . Τὸ παιγνιόχαρτον τοῦτο, φέρ' εἰπεῖν. . .

— Ἴσως τοῦτο ἐτέθη ἐκεῖ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ σὰς ἀποπλανήσῃ, εἶπεν ὁ ἰατρός, ὅστις ἐπεθύμει καὶ αὐτὸς νὰ φανῇ σκεπτικὸς.

— Ἐὰν ἀποπλανηθῶ, δὲν θὰ μείνω πολλὴν καιρὸν εἰς τὴν πλάνην μου, ἐστὲ περὶ τούτου βέβαιος. Καὶ διὰ νὰ ἐργασθῶ ἐπὶ ἐδραίων βάσεων, θ' ἀρχίσω ἀπὸ τὴν ἀνάκρισιν τοῦ ὁδοθεράποντος, ὅστις πολὺ ὑποπτεύομαι ὅτι εἶνε συνέννοχος ἐλάχιστον λαβῶν μέρος. Ἐπαναθέσατε τὸ κιβώτιον τοῦτο ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκετο, καὶ ὑπάγετε νὰ μοὶ φέρετε τὸν ἀνθρωπον. Ἰατρέ, θὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν ἐξέτασιν σήμερον εἰς τὰς τρεῖς ὥρας εἰς τὴν Μόργην, εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν αὐτοψιῶν.

— Πολὺ φοβοῦμαι μήπως ἡ ἐξέτασις αὕτη δὲν σὰς φωτίσῃ ἀρκούντως. Ἡ διορατικότης σας θὰ φωτίσῃ τὴν δικαιοσύνην περισσότερον τῆς ἐπιστήμης μου.

Τὸ κιβώτιον εἶχεν ἤδη ἐξαφανισθῇ ὑπὸ τὴν στρατιωτικὴν κλίνην καὶ ὁ ἀστυνόμος εἶχε καθήσει πρὸ τῆς τραπέζης, ἐφ' ἧς ὁ ἐνωμοτάρχης συνέταττε τὰς ἐκθέσεις του.

[Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

Τὸ κατωτέρω καταχωριζόμενον διηγημάτιον, πληρὲς τρυφερότητος καὶ ἀφελείας, ἦτο ἀδύνατον, ἢ μᾶλλον ἀτοπὸν καὶ σχολαστικόν, ἂν μετεφράζετο εἰς τὴν καθαρὴν γλῶσσαν. Ἐλπίζομεν ὅτι οἱ ἀναγνώσται τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» θὰ μᾶς δικαιώσωσιν.

CHARLES RICHARD

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

Ἰαπωνικὸν διήγημα

Κοντὰ εἰς τὸν Ἱερὸ Ποταμό, ποῦ τρέχει εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Φούζι-Γιάμα (Ἐρυθροῦ Ὄρους) ἕνας μικρὸς βοσκὸς ποῦ ἐφύλαττε χρυσόψαρα, ἔπαιζε τὴν φλογέρα του ἕνα πρωτὶ μόνις ἐξημέρωσε καὶ ὁ οὐρανὸς ἦτο σκεπασμένος ἀπὸ σύννεφα.

Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν τρέφουν μὲ πολλὴν φροντίδα τὰ χρυσόψαρα μέσα εἰς τοὺς ἱεροὺς ποταμούς. Ὀλόκληρα δὲ κοπάδια ὀδηγεῖ ὁ φύλαξ μὲ τὸν ἦχον τῆς φλογέρας. Τὸ βράδυ τὰ ψάρια τρέχουν εἰς τὰς καλύβας τῶν, κτισμένας ἀπὸ πορσελάνην, ἅμα ἀκούσουν ἕνα γνωστὸν σκοπὸν τῆς

φλογέρας ποῦ τοὺς παίζει ὁ μικρὸς βοσκός. Ἡ καλύβα τοῦ βοσκῶ τοῦ Τοϊκῆ ἦτον κτισμένη εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ἀπὸ ἰνδικὰ καλάμια. Ἐπάνω εἰς τὴν στέγην τῆς καλύβης ἐφύτρωναν οἱ κυανοὶ κρίνοι, γύρω δὲ τριγύρω εἶχαν κάμει δάσος ἡ καμέλιας καὶ τὰ γιασεμιά. Καὶ ὁ Τοϊκῆ ἐπερνοῦσε τὴν ἡμέρα του εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ καὶ ἔπαιζε μὲ τὴν φλογέρα του διαφόρους σκοποὺς μελωδικούς. Ἐπαιζε, καὶ τὰ χρυσοκόκκινα ψάρια ἔτρεχαν ὅπου ἀκουαν τὸν ἦχον τῆς φλογέρας του.

Καὶ τὰ ὠδηγοῦσε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν ποταμόν. Καὶ τὰ ψάρια ἐπηδοῦσαν εἰς τὸν ἀφρὸ τοῦ νεροῦ διὰ νὰ ἀρπάξουν καμμίαν μύγαν.

Καὶ ἐπερνοῦσαν ἡ ὥρα ἕως τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὅπου ἐχανόταν ἡ κορυφή τοῦ Φούζι-Γιάμα καὶ ὁ Τοϊκῆ ἐγύριζεν ὀπίσω πάλιν μὲ τὸ ποίμνιόν του ἀπὸ τὰ χρυσόψαρα, τὰ ὅποια ἔτρεχαν νὰ κρυφθοῦν εἰς τὴν φωληρὰν τῶν, ἐνῶ ἡ φλογέρα ἔπαιζε ἕνα γλυκύτατον σιγανὸν σκοπὸν.

Ἐκεῖ εἰς τὸν Ἱερὸ Ποταμὸ ἐπήγαγε νὰ παίξῃ καὶ μία μικρὴ βασιλοπούλα, ἡ Ἰζούνα, κόρη τοῦ διοικητοῦ, μόνις ἐνδεκα χρόνων. Τὸ χρῶμά της ἦτο παρόμοιον μὲ τοῦ λωτοῦ, τὰ χεῖλη της κοράλλινα καὶ τὰ μάτια της καστανά. Τὸ μεταξωτὸ φορεματάκι της ἦτο κεντημένο μὲ διάφορα φανταστικὰ πουλιά.

Ἐκπαθίουν εἰς τὴν ὄχθην, ἔβγαζε τὰ πασοῦμιά της τὰ ἐλεφάντινα, ἄφινε τὰ ποδαράκια της νὰ παίζουν μὲ τὸ νερό, καὶ ἀκουε τὸν Τοϊκῆ νὰ παίξῃ τὴν φλογέρα του.

— Βοσκόπουλο, τοῦ ἔλεγε, ὁ πατέρας μου μοῦ ἔφερε ἀπὸ τὴν Κίνα δύο μικρὰ πουλάκια ποῦ τραγουδοῦν γλυκὰ-γλυκὰ, μὰ ἐμένα καλλίτερα μ' ἀρέσει τὸ τραγοῦδι τῆς φλογέρας σου.

Καὶ ὁ βοσκὸς ἔπαιζε, ἔπαιζε πάντα, καὶ τὰ ψάρια ἐμαζεύονταν ἐμπρὸς εἰς τὴν βασιλοπούλα.

Κάποτε ἡ Ἰζούνα ἐτραγουδοῦσε καὶ κείνη, ἐνῶ ὁ βοσκὸς ἔπαιζε τὴν φλογέρα του.

Τόσον πολὺ ὁ Τοϊκῆ ἀγαποῦσε τὸν Ἱερὸ Ποταμό· ὅσα δὲ θαυμάσια πρᾶγματα ἔβλεπε ἐκεῖ τὰ ἔδειχνε ἔπειτα καὶ εἰς τὴν Ἰζούνα.

Τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ μὲ τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλοῦ ἀνοικτὸ καὶ ἀλλοῦ βαθύτερον, καὶ μὲ τὰ ἄστρα ποῦ φαίνονται σπαρμένα μέσα εἰς τὸ νερὸ.

Κάποτε ἀνέβαιναν εἰς τὴν ἐπιφάνεια ἀναρίθμητα μαργαριτάρια ποῦ ἐχάνοντο εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὰ χρυσόψαρα ποῦ ἔτρεχαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐλαμποκοποῦσαν μὴ χάρᾳ.

Τὰ μάτια τῆς βασιλοπούλας καὶ τοῦ βοσκῶ ἐβυθίζονταν εἰς τὰ σκοτεινὰ βάθη τοῦ ποταμοῦ, ὅπου ἐζητοῦσαν νὰ μαυτεύσουν πρᾶγματα μυστηριώδη.

Καὶ τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ ἅμα ἐσιγότρεμε, τοὺς ἔδειχνε κόσμον ἀγνωστο, ὁ ὅ-

ποτος ἔλαμπεν ὡς ἄστρον, ἄφινεν αὐλάκια φωτεινά, καὶ πάλιν ἔχανετο.

— Μικρὲ βοσκέ, ἔλεγεν ἡ Ἰζούνα, πόντον εὐτυχὴς θὰ ἔμουν, ἂν ἐξοῦσα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ποῦ εἶνε ὠραιότερος εἰς τὸ χρῶμα ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδῶ μέσα θὰ ἔχη ἄνθη μαργαριταρένια, βασιλοπούλαις ποῦ τρέχουν καθβάλα ἐπάνω εἰς τὰ ψάρια καὶ βοσκούς ποῦ τὸ τραγοῦδι τους δὲν πύει ποτέ.

Καὶ ἡ Ἰζούνα μαγευμένη ἀπὸ τοῦ φεγγαριοῦ τὸ χρυσοκόκκινο φῶς ποῦ ἔβλεπε εἰς τὸ νερό, ἔσκυβε εἰς τὸν ποταμὸν περισσότερο, ὥσταν νὰ τὴν ἔσυρε μιὰ ἄγνωστος δύναμις.

Τότε αἱ ὑπηρέτριαι ποῦ τὴν ἀκολουθοῦσαν διὰ νὰ τὴν βγάλουν ἀπὸ τὴν ἀφάρισις της ἐκείνη, τὴν ἔπερναν καὶ ἐγύριζαν ὀπίσω, ἐνῶ ἡ φλογέρα τοῦ Τοῖκη σιγὰ σιγὰ ἔπαυε ν' ἀκούεται.

Καθ' ἡμέραν ὅμως ἡ βασιλοπούλα ἐπαρκαλοῦσε τὸν θεὸ Βούδα, νὰ τὴν πάρῃ εἰς τὸ γαλάζιο νερὸ τοῦ ποταμοῦ μαζὺ μὲ τὰ χρυσὰ ψάρια καὶ τὸ βοσκόν. Ἐγραφε τὴν παράκλησί της αὐτὴ εἰς ἓνα φύλλον χαρτί ἀπὸ ρίζι, τὸ ἔσχιζε κομματάκια κομματάκια καὶ ἔπειτα τὰ ἔβαζε ἐπάνω εἰς τὸ ριπίδι της καὶ τὰ ἐτίναζε εἰς τὸν ἀέρα διὰ νὰ ὑπάγῃ ψηλὰ εἰς τὸν παράδεισον.

Ἐνα βράδυ, ἡ Ἰζούνα ποῦ δὲν ἠμποροῦσε νὰ κοιμηθῇ, ἐπειδὴ ὁ νοῦς της ἐγύριζε πάντα εἰς τὸν γαλάζιον ποταμό, ἔφυγε ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ πατέρα της καὶ ἔτρεξε εἰς τὸ ποταμό.

Ὁ Τοῖκη δὲν ἦτο ἐκεῖ. Ὅλα ἦσαν ἡσυχὰ γύρω τῆς καλύβης τοῦ βοσκοῦ.

Μέσα εἰς τὰ καλάμια ἐκοιμῶνταν οἱ πελαργοί, καθισμένοι εἰς τὸ ἓνα μόνον ποδάρι, καὶ μὲ τὸ κεφάλι χωσμένον ἀπὸ κάτω εἰς τὰ πτερὰ των.

Μακρὰ, ἐπάνω εἰς τὸ Φούζι-Γιάμα, οἱ ναοὶ τοῦ Βούδα ἔλαμπαν ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τῆς σελήνης, ἡ ὁποία ἐφαίνονταν ὅλη μέσα εἰς τὸν ποταμό.

Ἡ Ἰζούνα ἐπλησίασεν εἰς τὸν ποταμό καὶ εἰς τὸν καθρέπτη τοῦ νεοῦ εἶδε τὸ ἄστρον, τὸ ὁποῖον τὴν ἐδίδαξε νὰ λατρεύῃ καὶ νὰ σέβεται.

Καὶ εἰς τὴν ἀρχὴ τὰ μάτια της δὲν διέκριναν παρὰ σχήματα χωρὶς μορφή, ἔπειτα ὅμως εἶδε καλὰ βουνά, ποταμούς καὶ πόλεις. Ἐξαφνὰ ἡ σκηνὴ ἀλλάζει καὶ ἡ βασιλοπούλα βλέπει τότε εἰς τὴν λάμψι τῆς σελήνης ἓνα μεγάλο ναὸ ἀπὸ ἀσῆμι ὅπου εὐρισκόταν ἓνας μεγάλος Βούδας καὶ ἐκρατοῦσε εἰς τὰ χέρια του τὰ τριάντα δύο παιδιὰ του. Γύρω του ἔκαιε λιθάνι καὶ παρθένοι ἔπαιζαν διάφορα ὄργανα.

Καὶ εἰς τὴν σκιά τοῦ ναοῦ ἡ Ἰζούνα εἶδε τὸν Τοῖκη ποῦ ἔπαιζε τὴν φλογέρα του, ἐνῶ ἡ μητέρα της ἔδινε νὰ πιῇ ἀπὸ τὸ ποτήρι ποῦ πίνουν οἱ ἀρραβωνιασμένοι.

Ἡ βασιλοπούλα ἔσκυψε νὰ πιῇ καὶ ἐπεσε εἰς τὸν ποταμό. Ἡ σελήνη ἐσκοτίσθηκε μίαν στιγμὴ καὶ ἔπειτα πάλι ἔλαμψε εἰς τὰ γαλάζια νερά ὅπου ἔ-

πεσεν ἡ Ἰζούνα διὰ νὰ μάθῃ τὰ μυστήρια των.

Ἐνας πελαργὸς ἐπέταξε μὲ λυπημένη φωνή. Καὶ τίποτ' ἄλλο.

Τὴν ἄλλην ἡμέρα ὁ Τοῖκη εἶδε μὲ μεγάλη του λύπη πῶς δὲν ἦλθε ἡ βασιλοπούλα καὶ καθ' ἡμέρα τὴν ἐπερίμενε.

Τὸ βράδυ, ἅμα ἡ σελήνη ἐφάνηκε πάλι, ὁ βοσκὸς ἐκαθόταν κοντὰ εἰς τὴν ὄχθη καὶ ἀρχίζε νὰ παίξῃ ἓνα λυπηρὸ σκοπὸ, ποῦ ἐφανέρωνε τὴν λύπη τοῦ Τοῖκη καὶ τὴν ἀχαριστίαν τῆς Ἰζούνας.

Κ' ἐνῶ ἔπαιζε, ἡ λάμψις τῆς σελήνης ἐσκοτίσθη καὶ ἓνα σχῆμα ἀόριστον ἐσηκώθη ἀπὸ τὸν ποταμόν, καθὼς οἱ ἄτμοι εἰς τὰς πεδιάδας τὰς νύκτας τοῦ φθινοπώρου.

Σὲ λίγο ὅμως τὸ ἀόριστον σχῆμα ἐφάνηκε πῶς ἦτον ἡ βασιλοπούλα ἄσπρη, ἄσπρη μέσα εἰς τὸ σκότος. Τὸ πρόσωπό της ἐγέλοσε. Ἐκρατοῦσε εἰς τὸ ἓνα χέρι τὸν γαλάζιον λωτὸν ποῦ μόνον τὸ πνεῦμα ἅμα ἐλευθερώθη ἀπὸ τὸ σῶμα μπορεῖ νὰ εὔρῃ, καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἐσήκωσε τὸ ποτήρι ὅπου πίνουν οἱ ἀρραβωνισμένοι.

Τὸ φέρεμά της καὶ τὸ νερὸ ἐφαίνονταν τὸ ἴδιο καὶ δὲν ἤξευρες ἂν τὸ νερὸ ἦ τὸ φέρεμα ἦτον ἐκεῖ ποῦ ἔβλεπες εἰς τὴν ὄχθη.

Ὁ Τοῖκη ἔπαιζε πάντοτε καὶ ἡ Ἰζούνα τὸν ἀκολουθοῦσε εἰς τὸ τραγοῦδι.

Τὴν αὐγὴ ὁ Τοῖκη ἔπαυσε νὰ παίξῃ καὶ ἡ Ἰζούνα ἐξηφανίσθη.

Τὸ βράδυ πάλι ἡ βασιλοπούλα ἦλθε καὶ αὐτὸ ἔγεινε γιὰ πολλὰς νύκτας.

Ὁ Τοῖκη ἐμετροῦσε τὰ χρόνια. — Τὴν νύκτα, ὅπου ἡ Ἰζούνα ἔφθασε εἰς τὰ δεκαπέντε χρόνια της — ἡλικία ποῦ ὑπανδρεύονται — ἡ βασιλοπούλα ἐφάνηκε ὠραιότερα ἀπὸ ἄλλοτε, εἰς ἓνα σύννεφο λευκόν, καθὼς φέρεμα νύμφης.

Ὁ βοσκὸς ἔπαιζε ἓνα σκοπὸ νυμφικὸ καὶ ὅταν ἐγλυκοχάραζε ἡ αὐγὴ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Φούζι-Γιάμα καὶ ἔκρυψε τὴν σελήνην, τότε ἔπαισε μέσα εἰς τὸν ποταμό.

Τὸ φέρεμα τῆς βασιλοπούλας ἐκλείσθηκε πάλι ἐπάνω ἀπὸ τὸν Τοῖκη, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθηκε αἰώνια εἰς τὰ μυστηριώδη ὕδατα τοῦ ποταμοῦ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη κανεὶς δὲν φυλάττει πλέον τὰ χρυσόψαρα, ἀλλὰ εἰς ἓνα ἀνθισμένο δενδράκι εἰς τὸ Φούζι-Γιάμα δύο ἔμμορφα πουλάκια τραγουδοῦν τὸ τραγοῦδι τῆς βασιλοπούλας μὲλις γλυκοχάραζι ἡ αὐγὴ.

[Κατὰ τὸ Γαλλικόν].

ΑἰΣΩΠΟΣ

Ἡ ἐν Πάτραις γενικὴ ἀντιπροσωπεΐα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετίθη, ἀναδεχθέντι ταύτην εὐγενῶς, τῷ κ. Λεωνίδῃ Κανελλοπούλῳ. (Τουρκικὸν Προξενεῖον. Τῷ ἴδιῳ ἀνετίθη καὶ ἡ ἐγγραφή νέων συνδρομητῶν, ἐπίσης καὶ ἡ ἀνανέωσις συνδρομῶν διὰ τὸ Ε' ἔτος καὶ δι' ὅ,τι δῆποτε ἀφορᾷ τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα».

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

Ἡ Διεύθυνσις τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» μετὰ πολλῆς τῆς χαρᾶς ἀγγέλλει εἰς τοὺς πολυπληθεῖς αὐτῆς ἀναγνώστας, ὅτι ἀρχεται ὅσον οὕτω τῆς δημοσιεύσεως μυθιστορημάτων προωρισμένου νὰ παραγάγῃ μερίστην καὶ ζωηροτάτην ἐντύπωσιν παρὰ τὰ ἑλληνικῶν κοινῶν, τῆς

ΝΕΚΡΑΣ ΖΩΣΗΣ

τοῦ γνωστοῦ αὐτοῖς συγγραφέως τῆς ΔΕΥΚΟΦΟΡΟΥ Οὐλίκης Κόλλινς.

Μετὰ τὴν καταπληκτικὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἐνεποίησεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἡ Δευκοφόρος, περιττὸν εἶνε νὰ εἰπωμεν τι περὶ τοῦ συγγραφέως. Σημειούμεθα μόνον, ὅτι τὸ νέον τοῦτο ἔργον πρὸ ὀλίγων μόνις ἐτῶν ἐκδοθὲν ἀναγεται εἰς ἰδιαίτερον ὅλως κύκλον μυθιστορημάτων καταδεικνύον ἅπας ἔτι τὰς σπανίας ἀρετάς τοῦ συγγραφέως, ὅστις μετὰ τὴν ἐκδοσιν αὐτοῦ, οὐ μόνον καταπληκτικὰ ποσὰ ἐκέρδισεν ἐξ αὐτοῦ, ἐνεκεν τῆς μοναδικῆς διαδόσεώς του, πανταχοῦ ὅπου ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα λαλεῖται, ἀλλὰ καὶ κατετάχθη εἰς τοὺς πρώτους τῆς πατρίδος αὐτοῦ μυθιστοριογράφους. Ἰνα δώσωμεν ἀνύδραν ἰδέαν τῆς καταπληκτικῆς διαδόσεως τῆς Νεκρᾶς Ζώσης ἀρκεῖ νὰ σημειώσωμεν, ὅτι ἐξεδίδετο ταῦτα χρόνως ἐν δυαὶ περιοδικῶς ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν ὅκῳ ἐφημερίσι τῆς Ἀμερικῆς, Αὐστραλίας καὶ Καναδᾶ ὅτι μετεφράσθη εἰς πάσας σχεδὸν τὰς Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, ὅτι Ἰνδικὴ ἐφημερίς τῆς Καλκούτης τὴν ἐδηλοῦσεν εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Ἰνδῶν ἐν ἐπιφυλλίδι καὶ ὅτι δεινὸς συνήθη μεταξὺ τῶν Ἀγγλῶν ἱατρὸς ἄνθρωπος, ὡς πρὸς τὸ περιεργώτατον φυσιολογικὸν φαινόμενον, ἐφ' οὗ ἐρείδεται ἡ ὅλη διήγησις καὶ δι' ἣν ἐδόθη ὁ ἀληθέστατος τίτλος

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

Ἄν τέλος ἡ Δευκοφόρος ἔτρεψε καὶ συνεκίνησεν ἡ Νεκρὰ Ζῶσα θὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς ὑψηλὸν διδάγμα ὑπερανθρώπου ἀφοσιώσεως, ἀνερίκτου γενναϊότητος καὶ σπανίας εὐγενείας αἰσθημάτων. Παρὰ τοῦ ἀναγνώσταις ἡμῶν θὰ διεγερθῇ εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν ἡ φρίκη, ὁ οἶκτος, ὁ ἔλεος, ὡς ἐν τοῖς Σαίξπηρσι δρᾷται. Παρὰ τὰ ἱσχυρὰ ὅμως ταῦτα αἰσθήματα, ἡ λάβωσι καὶ ὥρατα διδάγματα ὑψίστης, ἀρίστης καὶ θείας τοῦ καθηκόντος ἐπιτελέσεως. Τοῦτο δ' ἴδιως Διεύθυνσις τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνεπὶ ποτε ἐπέδιωξε.

Τὸ ὥρατον τοῦτο ἔργον ἐπιτοτένησεν ἐν καλλίστῳ ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ποιοτοτύπου μεταφράσει εἰδικῶς διὰ τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», ὁ γνωστὸς ἐν τῷ φιλολογικῷ κόσμῳ κ. Ν. Ι. Σπανδωνῆς.

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΣ

ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φύλλον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου δημοσιεύονται

ΝΕΑ ΟΛΩΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΛΑΜΒΑΝΟΥΣΙ

ΔΩΡΕΑΝ

ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΑ

κομψότατον καὶ ἐκλεκτὸν τομίδιον, περιέχον εὐφραστάτας καὶ ἀληθεῖς Ἀθηναϊκὰς εἰκόνας τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου.

ΑἰΣΩΠΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' καὶ Δ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' Β' καὶ Γ' ἔτους πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, τοῦ δὲ Δ' πρὸς λεπτὰ 10.